„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Ur-Specialisten Geo. Christiansen, Omaha, hvis Annonce findes paa Bladets Bagside, tillader vi os herved at henlede specielOpmærksomhed paa. De, der kender ham, hans Arbejde og Forretning, deriblandt Past. H. Bertelsen, giver ham deres bedste Anbefaling. Annoncen giver nøjere Besked.

Past. Jensen, Fremont, Nebr., skriver til os under 3. ds. bl. a.: „I Aftes havde vi stor Fest her i Fremont. Vort nye Basement blev taget i Brug for førsteGang. De unge har besørget det hele, staaet for Arbejdet og betalt for det. Saa indbød de Menigheden tilFest. Et udmærket Program med Korsang Hornmusik osv. udførtes. Derefter serveredes „Ice Cream" og Kage til alle (frit.)

Den Forenede norske Kirke vedtog paa sit nys afholdte Aarsmøde, i Minneapolis de Beslutninger, som maatte fattes for at fuldbyrde Foreningen mellem Den forenede Kirke, Den norske Synode og Hauges Synode. Da Formanden bekendtgjorde, at Beslutningerne var enstemmig vedtaget, var Forsamlingen saa rørt af Alvorsstunden, at mange, baade Mænd og Kvinder græd. Snart bruste Salmetoner gennem det store Auditorium, der var omgjort til Kirke, og hvor Alter var opført. Forsamlingen sang staaende Lovsangen: „Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren". Viceformanden Prof. J. N. Kildahl, holdt en gribende Bøn, hvori han takkede Kirkens Herre for, hvad der allerede var opnaaet, og bad om en snarlig Fuldbyrdelse af Foreningen.

Prof. Blegen har resigneret som Lærer ved Augsburg Sem. „Folkebladet" skriver i denne Anledning bl. a. følgende:

Naar nu Prof. Blegen resignerer er ikke dermed sagt, at Skolen taber hans Hjælp ogRaad. Aarsmødet har udtalt det Ønske, at han bliver staaende som Professor emeritus. Dette betyder, at han har Ret til Sæde i Fakultetet, og at man gerne vil faa godt af hans Erfaring og Interesse for Skolen i alt dens Arbejde.

Prof. Blegen graduerede fra Collegeafdelingen ved Augsburg Seminar i 1880 og fra den teologiske Afdeling i Aaret 1883. Efter at have virket to Aar som Præst i Rochester, Minn., 1883—85, modtog han Kald fra Augsburg Seminar som Lærer i Norsk og Tysk. Siden undervisite han ogsaa i Græsk. I alle disse Aar fra 1885 til 1916, har Prof. Blegen uden Hvile eller Sabbatsaar trofast holdt ud i Lærerarbejdet ved Augsburg.

Den norske Regering fremsatte for forrige Storting et Grundlovsforslag om at aabne Adgang for ugiftamerikanske Præster til uden teologisk Embedseksamen at blive Præster i den norske Statskirke paa visse Betingelser. Forslaget er nu behandlet af Stortingets Konstitutionskomite, som meddeler, at den efter at have behandlet Sagen i flere Møder har henvendt sig til Kirkedepartementet. Dette oplyser, at det, efter at Propositionen var fremsat, har forelagt Spørgsmaalet for Rigets Bisper, det teologiske Fakultet og Menighedsfakultetet til Udtalelse. Resultatet af denne Enquete er, at Meningerne om Sagen viser sig at være meget delte, og Departementet finder under disse Omstændigheder at burde stille Sagen i Bero indtil videre. Komiteen indstiller derfor enstemmig paa Forkastelse af Grundlovsforslaget.

Amerikansk Mission i Bulgarien. Man skulde ikke tro det; men Bulgarien er alligevel i ikke saa faa Henseender et Mønsterland. Bulgarernes Levemaade er sund og usammensat. De opnaar derfor en høj Levealder. Deres Sædelighedstilstand er forbilledlig. I Bulgarien er det endnu en stor Skam og en stor Sjældenhed, naar en Kvinde begaar et sædeligt Fejltrin. I alle Pigeskoler, højere som lavere, er al Pynt forbudt; kunstig Haaropsætning eller Overdaadighed i Klædedragt taales ikke. Alle Børnene skal gaa i jævne, dagligdagse Skoledragter, skriver „M. f. Süd-Oste-Europa."

I Sofia er Gaderne smukt brolagte, Husene lysfarvede, Tagene flade og alt renligt. Som Baggrund for Byen ser man imod Syd Despotobjergets 3000 Meter høje Top. „Kr. Dagbl."

Blandt Negrene. Presbyterianerne bidrog $83,309. til deres Arbejde blandt Negrene det sidste Aar. En af Freedmen's Boards Sekretærer siger, idet han henleder Opmærksomheden paa Trangen til Arbejde blandt Negrene, at kun 3000 af de 30,000 NegerPrædikanter i Syden har nogen Uddannelse, og netop uddannede Præster er, hvad der trænges til i vor Tid. „Han fortalte om en Negerkirke i Syden, hvor der folgtes otte Tønder Whisky under Søndagsgudstjenesten, og man betalte Præsten af Indkomsten." The Luth.

Søndag den 7. Maj konfirmerede Past. Rothnem af den for. nor. luth. Kirke i Faribault, Minn., en Klasse af 15 Døvstumme, som han har givet Undervisning i 3—4 Aar. Fra Statens Døvstumme-Skole der i Byen var der mødt mange i Immanuelskirken, hvor Konfirmationen holdtes, for at se Salmesangen og Prædikenen og for i det hele taget at deltage i Gudstjenesten. Skolens mangeaarige Bestyrer, Dr. Tate, var ogsaa til Stede, som ved tidligere Anledninger af samme Slags. Gudstjenesten begyndte med, at et Par døvstumme Piger „sang" en Salme ved Hjælp af Tegnesproget. Derpaa katekiserede og prædikede Præsten i samme Sprog. For de tilstedeværende hørendes Skyld gentog han i Tale baade Spørgsmaal og Svar. Konfirmationstalen, som Præsten havde skrevet, oplæste Miss Vera Larsen, en Datter af Døvstummelærer L. Larsen, mens Præsten gentog i Tegnsproget det, hun læste. Noget, som bidrog til at gøre Handlingen særlig højtidelig, var, at en af Konfirmanderne, der ikke var døbt som Barn, gik op til Døbefonten og modtog Daab. — Siden den for. nor. luth. Kirke optog Arbejdet blandt Døvstumme ved Statsskolen i Faribault, skal iflg. „United Lutheran" 129 Døvstumme være bleven konfirmeret.

Brev fra Japan.

Nr. 79.

Shimonoseki.

Shimonoseki og Moji er jo to store Byer hver paa sin Side af det smalle Stræde mellemKyushu og Hovedøen, Hondo. Et Besøg i den ene By er omtrent det samme som et Besøg i den anden. Færgen tager kun fem Minutter og lige saa mange amerikanske Center for at føre en over.

I forrige Brev skrev jeg om Lørdag Aften i Moji. Da var Stormen saa slem, at Færgen ikke gik regelmæssig. Noget efter, at Mødet var forbi, og vi sad og talte med de unge Mand, der vilde ud at sejle, kom en af Miura's Daabskandidater. Det var for at overhøre ham, at jeg maatte trække mig tilbage fra den interessante Samtale.

I Brev Nr. 72 har jeg fortalt om Shimonoseki og bl. a. berettet om Murahashi (Landsbybro, Sætteren har gjort det om til Landsbybjerg, da mit Kopi er tydelig nok til at vise, at jeg skrev bro).

Den unge Mand, der nu kom for at blive overbevist, var en ældre Broder til denne Murahashi. Dels fra ham selv, dels fra Miura fik jeg hans „Historie". Her er dens Hovedtræk:

For en 6-7 Aar siden var han i en betroet Stilling i Shimonoseki. Det var hans Pligt at haandtere en hel Del Penge, og før han selv ret vidste af det, havde han Underbalance i Kassen. Det opdagedes, han blev bragt for Retten, og Dom blev afsagt over ham, dog med den Vedføjelse, at i Betragtning af hans alt for unge Alder for en saadan Stilling var Principalen fuldt saa skyldig som Delinkuenten, og han slap saa med en alvorlig Advarsel om aldrig at forse sig igen; holdt han sig borte fra Raadhuset, vilde hans Forseelse efter et vist Aaretal blive anset som ugjort.

Skamfuld og forkrænkt rejste han til Tokyo, hvor han levede i flere Aar; her kom han til at høre Kristendommen forkyndt og blev stærkt paavirket. Da han saa efter nogle Aars Forløb kom tilbage til Shimonoseki, foregav han at være Kristen og gik et Aars Tid temmelig regelmæssig til Baptistkirken.

Siden sin Hjemkomst har han underholdt sig ved at give Undervisning i Engelsk til unge Handelslærlinge o. l. Belært af sin egen tunge Erfaring advarede han dem stadig mod at røre andres Penge paa uærlig Maade og roste Kristendommen som det bedste Middel til at give en Kraft til Modstand i Fristelsens Stund.

Det var saaledes ham, der fra først af fik sin yngre Broder til at gaa til Miura (han arbejdede ved Sparekassefaadelingen i Posthuset og havde saaledes ikke saa faa Penge mellem Hænderne hver Dag). Det var ogsaa ham, der fikShimaoka (Isbjerg) til at gaa og høreMiura.

Denne Shimaoka er Kasserer i en af Byens større Banker. En af hans Pligter er hver Dag at modtage de store Summer, der kommer ind ved Billetsalget paa Jernbanestationen og overføre dem til Banken.

Opmuntret af Murahashi blev han en af Miuras mest stadige Tilhørere, og det var bestemt, at jeg skulde have været i Shimonoseki sidst i Marts for at døbe ham. Dagen før var jeg lidt daarlig, men tænkte, det gik nok over. Det blev tværtimod værre, saa jeg maatte bede Yonemura om at gaa i mit Sted, overhøre og døbe den unge Mand. Dette gjorde han den 27. Februar.

Murahashi havde saaledes allerede gjort ikke saa lidt for at faa andre med, men selv havde han helt holdt op at gaa til Kirke med Undtagelse af en enkelt Gang hos Miura.

Grunden? Samvittigheden plagede ham for meget. Han kaldte sig selv Kristen, sagde endog, at han var døbt, men det var, hvad han ikke var. I Tokyo var der ingen, der kendte hans Historie, men skulde han døbes, følte han, at han maatte tilstaa det alt, og det ømmede han sig ved. Saa prøvede han at være Kristen paa sin egen Maade uden at lade sig døbe. Men det gik heller ikke. Nu blev Broderen døbt, og en af hans Elever, og han saa deres Glæde, og den manglede ham.

Saa var det da, at han en Dag kom til Miura og lettede sin Samvittighed for hele Byrden; nu ønskede han at faa Fred, hvad det end skulde koste.

— — —

Søndag Morgen havde Miura 65 Børn i Søndagsskolen, hans Søster, der er hans Husholderske, undervista en Klasse, Koyama, der blev døbt i Januar, undervista en anden, og selv havde han to Klasser.

Det var en dejlig Søndagsskole med forholdsvis mange store Drenge og Piger, nogle af dem kommer temmelig langt, og mange kommer meget regelmæssig, saa der er Haab om, at den vil bringe en god Høst i Fremtiden.

Dagen var saa stormfuld, at den store Jernbanefærge i flere Timer maatte indstille al Færdsel, dog var der en rar Forsamling om Morgenen, med hvem vi kunde samles om Herrens Ord og Sakramenter.

Murahashi blev døbt, og vi var i alt 9 ved den paafølgende Altergang.

Hen paa Eftermiddagen kom Koyama, og nu havde han sin yngre Broder med sig; denne har nemlig i den senere Tid begyndt at høre med ikke saa lidt Opmærksomhed. Det er for Resten glædeligt at se, hvorledes de faar andre med deroppe; de to Murahashi-Brødre har saaledes en yngre Søster, der venter at blive døbt i en nær Fremtid.

Men det var, først da Aftenmødet skulde begynde, at jeg saa Miuras lille Skare i dens bedste Lys. De posterede sig dels inden-, dels udenfor Indgangsdøren, hver med en Haandfuld Traktater, og saa til Trods for Regnen fik de i ganske kort Tid Kapellet næsten helt fuldt af Tilhørere, for hvem det var en Glæde at tale, da man kunde se, at det var Folk, der kunde forstaa, hvad man talte om eller som i alt Fald prøvede paa det; der var simple Arbejdere, og der var fint klædte Herrer og Damer med. Miuras unge Mænd indbyder alle, og de nøder dem til at gaa ind; der var saaledes endog en Bordelværtinde; Stakkel, det vil nok blive vanskeligt for hende at komme igennem den snævre Port; hun har vist en hel Del Interesse, idet hun er kommen der tidt nok i den senere Tid til at blive godt kendt; hendes Næringsvej er ikke længere agtet i Japan, og der gøres bitre Angreb paa den. — Selv en Herodes hørte jo gerne Johannes, men fortsatte i sin Synd, og saaledes vil det vist gaa denne stakkels rige Træl.

Det er saa dejligt at komme til Shimonoseki, selv om det er nok saa stormfuldt, for der er varme Hjerter. Godt at det blev fint Vejr den næste Dag for Mødet i Dairi; ellers havde vi ikke faaet mange at tale til der. Det lader til, at det bliver lettere at arbejde i Shimonoseki end i Moji; jeg er saa taknemlig for, at Herren ledede det saadan, at vi fik Arbejdet begyndt der.

Husker I ret at fremhæve disse to ny Steder i eders Bønner? Hvor jeg ønsker, at jeg ret kunde bede, saadan som en Elias for Eksempel. Mon vi ikke er altfor efterladende paa dette Omraade?

Hilsen fra eders Udsending
J. M. T. Winther.

In Memoriam.

(Af Past. Ivar Marius Hansen, Staplehurst, Nebr.)

For en Tid siden bragte Bladene det Budskab, at Mrs. Arthur King Bennett, f. Iversen, var død paa Missionsmarken i Arabien. Det var et Sorgens Bud for hendes Familie og for enhver, som kendte hende. Det være mig tilladt at offentliggøre et Mindeord om denne unge og begavede Kristenkvinde.

Afdøde var en Datter af Peter Iversen og Hustru, nu boende i Marcus, i Nærheden af Sioux City, Iowa. Hendes Døbenavn var Anna Christine Iversen. Hun blev født d. 4. Jan. 1881 i Slagballe, Graastrup Sogn, pr. Bredstrup ved Horsens. Hun gik som Barn i Skole i Hoirring ved Horsens.

I 1893 udvandrede hun sammen med sine Forældre og Søskende til de forenede Stater i Amerika. De kom til Syd Dakota og bosatte sig i Gann Valley, Buffalo County. Her kom Christine til at gaa i Skole i Byen Gann Valley i nogle Aar.

Det blev en Trængselstid for Familien Iversen, da den kom til Amerika. Som bekendt var Aarene 1893 og '94 paa Grund af Tørke Misvækstaar for baade Syd Dakota, Nebraska og andre af Mellemstaterne, og især var Buffalo County haardt hjemsøgt maaske endog i flere Aar end de to nævnte, og efter at have kæmpet med meget trange Kaar i længere Tid maatte den Iversenske Familie forlade Gann Valley. Den bosatte sig først i Yanktonegnen, Syd Dakota og senere i Iowa, hvor den fik bedre Kaar og lysere Tider.

Maa jeg indskyde en Bemærkning her — skønt den egentlig ikke kommer Sagen ved. Under mit Ophold i Fjor paa Augustana-Hospitalet i Chicago blev jeg bekendt med Mr. Gann, hvorefter omtalte Gann Valley Egn og By er nævnt. Han var en gammel Mand paa over 80 Aar og opholdt sig paa Hospitalet som Reconvalescent. Mr. Gann rejste — vel nok i Begyndelsen af Halvfemserne — til Buffalo Co. i Syd Dakota med en betydelig Kapital. Han spekulerede i Landkøb, Forretning, Byggeforetagender og andet og grundlagde Byen Gann Valley i det frugtbare Dalstrøg af samme Navn. Men saa kom Tilbageslaget med de ugunstige Tider og Tørken, og Mr. Gann maatte ogsaa forlade Buffalo County efter at have tabt alt, hvad han ejede. Han rejste til Chicago, hvor han igen er bleven velstaaende. Om jeg ikke husker feil, saa fortalte han, at han er i Forbindelse med Udgivelsen af det bekendte Dagblad „Chicago Tribune."

Men hvad med Gann-Dalen og Buffalo Co? Aa, der kom Regn og frugtbare Tider fra Himlen igen. Nu er Egnen tæt bebygget med en velstaaende Befolkning. Du kan næppe købe Land deroppe for mindre end 100 Dollars pr. Acre.

Men tilbage til Sagen. I 1896 kom Christine Iversen paa Yankton College, Syd Dakota. Skolebestyrelsen saa snart, at de i hende havde en begavet og fremadstræbende Elev. Noget før var hun kommen til mere Klarhed i sit Forhold til Gud, og hun havde udtalt til sin Moder, at hun vilde tjene Herren hele sit Liv. Under sit Ophold paa Skolen i Yankton synes det, som hendes Missionskald dagedes og klaredes for hende. Hun maatte søge Doktorhjælp for forskellige Sygdomme og skriver saa i et Brev der fra til sine Forældre: „I den sidste Tid, da jeg har været under Doktorbehandling, har jeg set paa Doktorens Arbejde og mærket, hvor dejligt det er at kunne helbrede de syge, og det har haft en forunderlig Tiltrækningskraft for mig. En Aften efter at jeg var gaaet til Ro, kom den Tanke til mig med eet: „Hvad om Gud har sendt dig disse Sygdomme for derved at lede dig paa den Tanke, at du skal blive Læge paa Missionsmarken?" Jeg har kun talt med een Person om den Sag, nemlig med A. T., en Pige, som vil være Missionær. Og nu skriver jeg det til eder, Jeg har ingen fast Bestemmelse taget endnu. Jeg vil læse om Arbejdet, tænke over det og se, om jeg duer til det; jeg vil lade Gud vise mig Vej. Skal jeg studere til Lægeeksamen, maa jeg rejse længere bort til et „Medicin College". Kan du ikke nok undvære mig, Moder? Du har jo dog dine andre Piger. Ja tænk nu over det, bed for Sagen; jeg vil gøre det samme, og saa bliver det rette nok bestemt."

Efter at være bleven graduereet fra Yankton College tog Christine Lærerindegerningen op et Par Aar. Blandt andet holdt hun Skole ved Irene, Syd Dakota. Ved samme Tid var Past. A. M. Andersen, „Danskerens" Redaktør, Præst i Viborg, ikke langt fra Irene. Paa Egnen var en Slags Debatforening som holdt et Møde, Past. Andersen overværede. Hvilken Sag eller Emne, der blev behandlet, er mig ukendt; men Christine Iversen debaterede med, og Past. Andersen og de øvrige forsamlede maatte forundre sig. Hun lagde en Veltalenhed og Skarpsindighed for Dagen, der var ganske mærkelig.

Men Missionstanken modnedes gradvis hos Christine, saa meget mere, som hendes Lærerindegerning og Skolearbejde ikke helt tilfredsstillede hende. Der var en Higen hos hende efter en anden Livsstilling.

I de to Aar, hun holdt Skole, tjente hun sig lidt Penge, omkr. 100 Dollars. Og med denne lille Kapital rejste hun i 1903 paa Lægeskolen i Ann Arbor, Michigan, hvor hun tog fat paa sine Studier med Energi og frejdigt Mod.

Men som medicinsk studerende skulde der Penge til, mange endogsaa Foruden Udgifter til Klæder (Hun syede selv sine Klæder), Mad, Drikke og Logi, maatte der købes Bøger og Instrumenter, og den lille Kapital paa 100 Dollars var snart opbrugt. Fra sin Familie kunde Christine ingen anden Hjælp faa end dens Interesse og Kærlighed.

Tabte hun saa Modet? Nej! For hende var Hindringerne kun til for at overvindes. Hun tog i sin Fritid fat paa at arbejde for sine kvindelige medstuderende; hun børstede deres Støvler, stoppede deres Strømper, istandsatte deres Kjoler, vaskede deres Haar og hjalp dem med deres Lektier; og udenforSkolen kom hun ind hos adskillige Familier og passede deres Hus og Børn, medens de gik paa Aftenvisit eller i Teater, og paa den Maade tjente hun ikke saa lille en Haandskilling. I Sommerferierne tog hun Plads som Sygeplejerske. Og gennem Breve baade fra kendte og ukendte Venner kom der ofte en Femdollar Seddel til hende. Hun sagde da: de kommer fra min himmelske Fader. Aa ja, han ved, at hans Børn har Brug ogsaa for den Slags Gaver. Et amerikansk Selskab laante hende 200 Dollars paa den Betingelse, at hun skulde hjælpe sig igennem uden fremmed Hjælp det første Aar paa Skolen. Laanet var rentefrit i Skoletiden; derefter 5 Procent. Da hun var færdig med Studeringerne, eftergav Selskabet hende Halvparten af Laanet.

I 4 Aar studerede Christine ved Lægeskolen i Ann Arbor, tog derfra sin medicinske Eksamen og fik senere Doktorgraden.

Omkring ved samme Tid gjorde den bekendte Missionær og Missionsleder Dr. Zwemer en Rejse i de forenede Stater for at vække Interessen for den protestantiske Mission blandt Muhammedanerne i Arabien. Christine hørte ham og talte med ham om sin Missionsplan.

Der var dog noget, som skulde ordnes, førend hun kunde eller vilde rejse ud paa Missionsmarken. Trods al Sparsomhed og Flid i Skoletiden havde hun maattet stifte en Gæld paa flere Hundrede Dollars. Og den Gæld skulde afbetales. Christine har selv fortalt det i vort Hjem, at hun havde det som en stiltiende Overenskomst med sin Frelser, at nu vilde hun tage fat paa at tjene for at afkaste Gældens Byrde, og naar den var borte, ja da ud paa Missionsmarken. Hun fik da Ansættelse som Læge ved den kvindelige Afdeling paa Sindssygehospitalet i Kalamazoo, Michigan. Arbejdet var vellønnet, og efter at have været der mellem eet og to Aar var hun i Stand til at tilbagebetale alt, hvad hun skyldte bort. Og just som hun havde klaret den sidste Udbetaling, kom der et Brev fra Dr. Zwemer til hende med Forespørgsel, om hun snart var færdig til at rejse ud i Missionen, og Christine svarede: Ja, nu er jeg færdig! Hun meldte sig til „The Board of Foreign Missions, Reformed Church in America," villig til at lade sig udsende som Lægemissionær til Arabien. Hun blev antaget til Missionen i Bahrein ved den persiske Bugt.

Det var i Sommeren 1909. Førend Christine rejste, besøgte hun Familie og Venner i Amerika. Hun var saaledes ogsaa i Staplehurst, hvor en af hendes Søstre den Gang boede. Da var hun ogsaa i vort Hjem for baade første og sidsteGang. Hun og min Hustru var Veninder fra Syd Dakota, og som Lærerinder gik de begge sammen paa „the Teachers Institute" i Yankton. Det var langt fra mine Tanker, at jeg nogen Sinde skulde komme til at skrive en Nekrolog over Christine; men en god Del af disse Mindeord grundede sig paa hendes egne Meddelelser ved den Lejlighed og paa det Bekendtskab, som vi da stiftede.

Rejsen til Aarabien lagde Christine fra Amerika over Danmark. Hun besøgte i Fædrelandet blandt andre Lederne for „Dansk Kirkemission i Arabien". Hun tog ogsaa en Barndomsveninde fra den jydske Hede med en Tur til København, „for at hun dog een Gang i sit Liv kunde faa Danmarks Hovedstad at se."

Fra Danmark gik Rejsen til Arabien, hvor hun ankom til Bahrien til Nytaar 1910. Der maatte hun først tage fat paa at lære det vanskelige arabiske Sprog, hvilket hun dog med sine gode sproglige Anlæg snart fik saadant Hold paa, at hun kunde arbejde med baade i Husmissionen blandt de arabiske Kvinder og i Hospitalets kvindelige Klinik. Vi fik adskillige Breve fra hende, og alle vidnede de om Guds Troefasthed mod hende; hun var ved godt Mod og arbejdede troligt for at gavne de stakkels forsømte arabiske Kvinder baade til Legeme og Sjæl.

Paa Hospitalet i Bahrein var ansat en Missionslæge Dr. Arthur King Bennett, en Amerikaner — om jeg ikke erindrer fejl barnefødt i Iowa. Han var Enkemand.Hans første Hustru var død derude paa Missionsmarken efter et kort Ægteskab. Dr. Bennett havde ved sin Dygtighed som Læge og sin elskelige Færd vundet mange Araberes Hjerte; blandt andet var der en arabisk Fyrste, der lovede at give ham et Grundstykke for et Hospital i en nærliggende By. Om Tilbudet blev modtaget, er mig ikke bekendt.

I Hospitalsarbejdet lærte Dr. Bennett og Christine Iversen at kende hinanden, og Bekendtskabet endte med, at de den 25. Sept. 1911 holdt Bryllup i Simla, Indien.

Omtrent ved den Tid synes det, som om Missionens Hospitalsarbejde er bleven flyttet fra Bahrein til Busrah, der efter Meddelelserne derude fra at dømme synes at være en bedre beliggende Bydel af Bahrein. Dr. Bennetts og hans Hustrus Hospitalsgerning omtales nu fra Busrah. Hospitalets Navn er Lansing Memorial Hospital. Der holdt de Klinik fire Dage om Ugen med gennemsnitligt 100 Mennesker om Dagen. Dr. Bennett behandlede de mandlige Patienter og Mrs. Bennett de kvindelige.

I Bladet „Fra Aarabien" for 1. Maj 1912 skriver Mrs. Bennett: „Hvad min Mand og mig angaar, saa har vi haft travlt med at faa vort Arbejde i Gang og vort Hjem fat i Stand og gjort hyggeligt. Ikke blot Hospitalet men ogsaa Missionshuset er ny og endnu ikke helt færdige. Det er de første Bygninger, Missionen har faaet bygget. Det er kun tre Aar siden, den første Tilladelse til at bygge blev givet. Her herskes Tyrken. Skolen og det evangeliske Arbejde er endnu i lejede Lokaler, og vi er de eneste Missionærer, som bor i eget Hus. I Fremtiden haaber vi at faa bygget en lille Kirke, og en Skole samt to eller tre Missionsboliger til paa det Stykke Jord, Jord, vi bor paa."

„Her i Busrah færdes man i Baade, lignende Gondoler, lige saa meget som paa tør Jord. Byen gennemløbes af flere mindre Bække, som forener sig med den store Flod Shatt-el-Arab. Vi er paa den ene Side og Resten af vore Medarbejdere paa den anden. Men inden ret længe haaber vi, at de kan flytte over til os fra Støvet og Larmen til Palmerne og det grønne Græs paa vor Side. Mange af vore Patienter kommer fra selve Busrah. Kvinderne er mere medgørlige her end i Bahrien, fordi de er mere kendte med Civilisationen. Jeg kommer til at holde af mit Arbejde her, er jeg vis paa, om jeg end er ny, og mine Patienter først maa lære mig at kende. Dertil hjælper min Mands Ry fra tidligere Aar mig ogsaa."

Og i samme Blad for April 1914 skriver Dr. Bennett: „Den Indflydelse, Hospitalet her kan faa ved Hjælp af Kvinderne, er ikke ringe. Kvinder regnes ikke for meget her, men eftersom de slokker sig i stedse stigende Tal om den kvindelige Læge lærer de, at de behøver ikke at lide, som de hidtil har maattet, og samtidig med at dette Evangelium om Helbredelse spredes, prædikes Evangeliet om Fred paa Jord og i Mennesker Velbehag baade ved Ord og Gerning mange Gange om Dagen for Arabiens Kvinder."

„Det, vi for Øjeblikket trænger mest til, er en uddannet Sygeplejerske. Fru Bennett har mere, end hun kan overkomme baade paa Klinikken, der er lige saa stor som den paa Mændenes Side og ofte stærkere søgt, og med alle Operationerne; desuden maa hun tillige have Opsyn med alle de indfødte Sygeplejerskes, efterse alle Forbindinger, passe at fra 20 til 30 Patienter har rent Linned paa deres Senge, og at de holder den foreskrevne Diæt. Saa er der Sygebesøgene ude omkring, hvor hun ofte med Baad eller Vogn maa rejse flere Mil. Kort sagt det gamle Ord, „Manden arbejder Dagen lang, men Kvindens Værk bliver aldrig endt" passer lige saa vel herude som hjemme. Dersom vi havde en Sygeplejerske, kunde vi gøre et bedre Arbejde for Patienterne og selv bedre være i Stand til at gøre vor Del af Arbejdet. Men Lægemissionen her giver vidunderlige Muligheder, og Gud vil give os Resultater i sin Tid."

Disse Breve giver os nogenIndsigt i det Arbejde i Lægemissionen, som Christine havde at udføre.

Om deres Hjem i Busrah kan jeg intet fortælle. Jeg kender intet om det. Kun ved jeg, at de i deres Ægteskab havde en lille Søn Matthew (Matthæus) som blev født d. 9. Juli 1912. Da Drengen var et Par Aar, sendte Christine os et Amatørfotografi af begge Forældrene og Barnet.. De sidder alle tre i en Baad, som ligger fortøjet paa Evfratfloden..

I sine sidste Breve omtalteChristine hvorledes den usalige europæiske Krig indvirkede ogsaa paa den arabiske Mission og førte Tilbagegang og Utryghed med sig ind i Forholdene ogsaa i Busrah.

Der var flere Træfninger mellem Engelskmændene og Tyrkerne der paa Egnen og mange saarede, hvorfor Missionsbestyrelsen fattede den Beslutning at tilbyde Øvrigheden Hospitalet i Busrah til Lasaret, saa længe Krigen varede. Tilbudet blev modtaget. I et Brev siger Christine: „Vi har alle meget travlt. Der er 114 saarede Tyrker og Arabere paa vort Hospital for Tiden."

Et andet Sted siger hun: „Vor Gudstjeneste til Morgen blev forstyrret af en Flok raabende og støjende Arabere; de afkød deres Bøsser, da de gik ned ad Vejen. Deres religiøse Fanatisme og Had faar de indfødte Kristne til at skælve. Det grønne Flag er hejst, og der trues med at dræbe de Kristne. De flytter sammen her ved Hospitalet. To Familier bor i vor Søndagsskolelokale. En Jøde er